

lovene: 5 Maaneder efter at Andragendet var indsendt, faar man en Meddelelse om, at Sagen er Genstand for Undersøgelse. Den 12. April bad Havneudvalget ved en Skrivelse — jeg har Koncepter til alle de sendte Skrivelser liggende her, hvis ærede Medlemmer skulde sætte Pris paa at faa dem at se — Statsbanedriften om, under Hensyn til Havnens Lejer, at fremskynde Sagen. I to Maaneder hørte man saa intet derom.

Den 15. Juni skrev man igen til en Embedsmand ved Statsbanerne, og den 19. Juni meddelte han, at Rangeringen krævede Forøgelse af Anlægget. Det var nødvendigt for Rangeringens Skyld at lægge nogle flere Omløbsspor osv. Jeg nævnte straks, da jeg begyndte at omtale dette Forhold, at der i Andragendet udtrykkeligt var gjort opmærksom paa, at de forskellige Forbindelser, der skulde være imellem disse Spor, havde man gjort Regning paa, at Statsbanerne selv lagde Planen for. Det fandt vi andre nemlig ingen Anledning til, men hvad der var det mærkelige ved det, var, at vedkommende Embedsmand skrev, at Kommunens Offer vilde blive væsentlig forøget derved. Det kunde vi jo ganske vist ikke tænke os. I Henhold til Overenskomsten vilde Kommunens Ofre jo komme til at staa akkurat i Forhold til den Sporlængde, der blev nedlagt, og da vi ikke havde regnet med Forbindelser, der ikke kom med paa vor Plan, kunde vi ikke forstaa, at Udgiften skulde forøges derved. Den 29. Juni fik vi Svar fra Generaldirektoratet, altsaa over 7 Maaneder efter, at Andragendet var indsendt, og Svaret gik ud paa, at der fra Statsbanedriftens Side intet var i Vejen for at forlænge Sporene langs Bolværket. Men foruden de Udgifter som Kommunen ifølge Overenskomsten skulde deltage i, skulde Kommunen yderligere betale Halvdelen af det, som Statsbanerne efter Overenskomsten skulde betale alene, det halve af Spormateriellet, det halve af Bommene osv. Og ikke nok dermed: men alle de Spor, der laa bagved, og som gik ind over Pladsen, skulde Randers Havn betale helt og holdent. Udgiften til dem vilde Statsbanerne slet ikke tage Del i. Statsbanerne vilde nok lægge Sporene, men Randers Havn skulde betale det helt og holdent. Dette laa jo langt borte fra den Overenskomst, der var indgaaet 1895, og som ikke siden er opsagt. Man anslog Udgifterne ved de Spor, der kom til at ligge nærmest Bolværket, altsaa foruden det, som Kommunen skulde levere selv ifølge Overenskomsten, til 16,500 Kr.,

et Beløb, man ifølge Overenskomsten slet ikke skulde udrede noget som helst af. For de andre Spor, eftersom det blev Omløbs- eller Dobbeltspor, skulde Kommunen betale 23,000 eller 45,000 Kr. Der staaer, mærkværdig nok, i den omtalte Skrivelse, at det var Spor, der laa Nord for Havnepladsen. Det er en mærkværdig Fejltagelse, for paa den Plan, der var indsendt, var det tydeligt at se, at der ikke var et eneste Spor Nord for Havnepladsen. Alle Spor ligge paa Havnepladsen, og den begrænses Nord paa af Hadsundbanen, man kan i det hele taget ikke komme Nord for Havnepladsen med Spor, og det nordligste Spor ligger, er jeg sikker paa, mindst 100 Alen indenfor den nordligste Grænse af Havnepladsen. Det var derfor en mærkværdig Fejltagelse. Alle Sporene ligge paa Havnepladsen og maa derfor alle falde ind under Overenskomsten af 1895.

Havneudvalget svarede saa naturligvis straks tilbage den 6. Juli d. A. og tog Forbehold med Hensyn til den Del af Omkostningerne ved Sporet, idet man gjorde gældende, at Sporene alle sammen ere en Forlængelse af de ældre Anlæg. Dette ansaa man sig forpligtet til at gøre ogsaa af Hensyn til, at Ministeriet for offentlige Arbejder er tilsynshavende ved Randers Havn. Randers Havn kunde dog virkelig ikke gaa hen og tage en saadan Del i disse Udgifter, naar den havde en Overenskomst, ifølge hvilken den kun skulde betale en Brøkdels deraf. Gjorde man det, vilde Ministeren kunne falde over Randers Havn og sige: Med hvilken Berettigelse ere I gaaede med til en saadan Udgift? Jeg tvivler heller ikke om, at Ministeren, som den nidkære Embedsmand han er, vilde have gjort det, og han kunde gøre det med fuld Ret. Havnevæsenet maatte altsaa tage Forbehold mod paa den Maade at lade sig blokke af de danske Statsbaner; der var intet andet at gøre.

Resultatet deraf blev imidlertid noget andet end ventet. Over 7 Uger efter, at man havde indsendt denne Skrivelse, den 28. August, meldte Statsbanedriften, at Ministeriet for offentlige Arbejder havde sluttet sig til Statsbanedriftens Opfattelse. Havneudvalget skulde altsaa paa Trods af Overenskomsten betale, hvad Statsbanedriften havde foreslaaet. Den 4. September opgiver saa Havneudvalget — det var ikke længe efter —, hvilke Spor man da under disse Omstændigheder ønskede lagte straks. Man maatte jo bøje sig for Magten, der var intet andet at gøre. Havneudvalget bad saa om at faa lagt nogle af Sporene straks,